

LBRIS

We know
books

Contele de Saint-Germain

MARELE TRATAT DE CHIROMANȚIE

Traducere
Maria Păncescu

CUPRINS

Prefață	5
Partea întâi – Preliminarii	8
Practica chiromanției în scopuri profesionale, Câteva cuvinte despre Desbarrolles	9
Harta mâinii	19
Partea a doua – Observații chirologice	22
Mâna în întregime	23
Degetele	28
Degetul mare	35
Principalele tipuri de mâini	38
Chirognomia în viața de zi cu zi	52
Partea a treia – Munții mâinii	55
Munții mâinii	57
Semnăturile munților	88
Partea a patra – Observații chiromantice	98
Liniile în general	99
Cum să calculăm timpul în palmă	103
Linia Vieții	107
Liniile de influență în general	122
Linia lui Marte – Rasceta	138
Linia ficatului	142
Linia capului	152
Linia inimii	174
Inelul lui Venus	188
Liniile de uniune	192
Linia Sorții	198
Linia Soarelui	213
Câmpia lui Marte	223
Linii și semne pe degete	237
Partea a cincea – Cazuri adiționale	255
Partea a șasea – Frenologia și chiromanția comparate	262
Partea a șaptea – Dicționar de chiromanție	274

PARTEA ÎNTÂI

Preliminarii

„O examinare superficială a lumii animale conduce la concluzia că structura unei extremități oferă o imagine completă a întregului organism al unui animal; labele unui leu cu gheare retractile îi indică unui naturalist că animalul este înzestrat cu dinți și fălci puternice, iar musculatura membrelor este una puternică; despicătura copitei unei vite arată structura complicată a stomacului său, trăsăturile specifice ale fălcilor și regimul său vegetarian pot fi de asemenea prezise cu certitudine“ ~ *Mâna văzută din punct de vedere frenologic.*

PRACTICA CHIROMANȚIEI PENTRU SCOPURI PROFESIONALE

CÂTEVA CUVINTE DESPRE DESBARROLLES

Adrien Adolphe Desbarrolles s-a născut la Paris, în 22 august, 1801, sau după calendarul revoluționar, în „4 fructidor, anul IX al Republicii, unul și indivizibil”. A murit tot în Parisul său iubit, în 11 februarie, 1886, la vârsta de optzeci și cinci de ani, după ce a dedicat cincizeci de ani din viață studiului chiromanției, așa cum prefera el să-i spună. Acestei ocupații favorite și acaparatoare – care în cazul lui nu a fost numai teoretică ci și practică, din moment ce dădea zilnic consultații în apartamentul său din Strada Infernului (astăzi Bulevardul St. Michel, numărul 95) – a adăugat cercetări profunde științelor absconse, semi-oculte, ale Frenologiei, Fiziognomiei și Grafologiei, mergând chiar până la a scrie o lucrare elaborată referitoare la noile sale achiziții în cadrul artelor divinatorii. În sfârșit, nu și-a permis niciodată să se îndoiască de faptul că în învățăturile antice ale Kabbalei s-ar fi ascuns cheia tuturor acestor manifestări stranii, care au născut controverse în mințile oamenilor, încă din zorii civilizației. Potrivit lui Desbarrolles, din Kabbala emană toată înțelepciunea, toată cunoașterea și toată călăuzirea; Kabbala revelează existența a trei lumi: divină, morală sau mentală și materială – aceste trei elemente universal recunoscute de marile religii ale lumii – Sufletul, Mintea și Trupul.

Desbarrolles, în cea mai înaltă măsură un logician, s-a conformat cu răbdare, în mod constant, acestei diviziuni, în analiza manifestărilor exterioare și interioare ale *aspirației, acțiunii și*

realizării. În corpul uman, el a recunoscut trei forțe care acționează permanent și rareori se află în armonie: cea mai inferioară – *corpul material* cu instinctele sale; cea mai înaltă – „mens” sau *proiecția divină a trupului* și, între ele, veriga de legătură, atât de îndelung și de asiduu căutată de oamenii de știință ai tuturor secolelor – *corpul astral* care servește ca legătură între inimă și creier, între viața fizică și viața mentală.

Pe aceste premize, marele chiromant francez a construit un edificiu minunat, extrăgându-și fiecare piatră din filonul atât de nefericit neglijat, din care și le extrăgeau și filozofii Antichității, făuritorii celor mai grandioase monumente concepute vreodată de inteligența omenească. Au fost utilizate cele mai profunde cercetări ale cunoștințelor brahmanilor hinduși, ale preoților egipteni și păstorilor caldeeni, alături de viziunea formidabilă despre lume a lui Pitagora și de interpretările extraordinare ale lui Aristotel, ale multora dintre problemele noastre moderne. Lucrările alchimiștilor și astrologilor Evului Mediu, ale savanților arabi, italieni, olandezi, germani, francezi și englezi au fost și ele studiate pentru a contribui la luminarea destinului omului, înainte, în cursul și după moarte.

Ajungând în vremurile moderne, autoritățile din domeniile științei medicale, ale filozofiei naturale și mentale au contribuit semnificativ prin demonstrațiile și aprobarea indirectă la teoria construită de acest învățat răbdător, pe care imensul bun simț l-a împiedicat să se lase ademenit în capcanele înșelătoare ale sofismelor.

Desbarrolles a absorbit această cunoaștere imensă, a prelucrat-o și a utilizat materia primă astfel obținută pentru luminarea celor care nu au nici timpul și nici capacitatea de a duce la bun sfârșit o întreprindere de o asemenea anvergură.

Cu propriile sale mâini, întărit de observațiile zilnice pe parcursul a jumătate de secol de experimente zilnice, a elaborat o lucrare care va rămâne pentru totdeauna o carte de referință în acest domeniu, pe această bază fiind apoi înălțat Știința Chiromanției, an de an tot mai larg recunoscută.

Nu vreau să se înțeleagă că s-a spus tot ce ste de spus pe marginea acestui subiect atât de anevoios, atât de infinit variat în manifestările și potențialul său; acest ultim cuvânt nu va fi scris, poate, niciodată, atâta vreme cât nou-născuții își vor deschide curioși ochii în fața luminii acestei lumi a noastre.

Mâini noi, descoperiri noi; toată știința chiromanției poate să fie redusă la aceste patru cuvinte. Însă principiile care explică nouăzeci la sută, dacă nu chiar mai mult, din aceste forme și semne curioase pe care ni le dezvăluie mâna omului, au fost formulate definitiv de Maestru, de la care ne vine atât inspirația, cât și cea mai mare parte a cunoașterii din domeniu. A rătăci drumul de la învățăturile lui, într-o încercare zadarnică, copilărească chiar, de a da dovadă de originalitate, este un gest la fel de prostesc cum ar fi încercarea unui zidar de la țară să construiască o catedrală; este o dovadă de pură inconștiență, iar în perioada de tranziție pe care o străbate chiromanția în acest moment, o asemenea încercare ar fi infinit mai nocivă decât atacul oricărui detractor onest – chiar dacă și ignorant în domeniu. „De prieteni mă ferește, o, Doamne: de dușmani pot să mă feresc și singur”. Aceasta ar fi, fără îndoială, exclamație Chiromanției, dacă s-ar personifica pentru a-și apăra cauza în fața opiniei publice.

Ceea ce se așteaptă de la oamenii conștienți acum, când curiozitatea generală a ajuns să se transforme treptat într-o sete reală de cunoaștere, este adunarea învățăturilor Maestrului,

dezbrăcarea lor de hainele desuete și reclassificarea lor de o asemenea manieră, încât și mințile cele mai simple să le poată gusta, să poată profita de pe urma lor și să se familiarizeze în detaliu cu teoriile chiromantice ale lui Desbarrolles.

Ici și colo, poate să fie adusă o notă de noutate, în cazul în care se bazează cu adevărat pe observații repetate; rețineți că fiecare din cele șase sute cincizeci de cazuri prezentate de Desbarrolles în *Revelații Complete* – o carte insuficient înțeleasă de plagiatorii săi englezi – se bazează pe o documentare cât se poate de serioasă, care acoperă subiectul în mod satisfăcător, atât pentru amatorul de nivel mediu cât și pentru chiromantul profesionist.

Ceea ce lăsa de dorit cu adevărat era *clasificarea și ilustrarea*; în nici una dintre privințe Desbarrolles nu a avut succes la vremea lui. Sau, mai curând, clasificările care îi aparțin serveau perfect scopului pentru care au fost concepute, fiind solide și logice de la un capăt la celălalt.

Numai că această logică este prea profundă pentru omul obișnuit; acesta are nevoie de un fir călăuzitor care să-l conducă prin acest labirint în care, înaintea noastră, mulți oameni s-au rătăcit într-un mod regretabil.

Un asemenea fir călăuzitor am încercat să realizez, printr-o muncă de ani de zile, un fir suficient de solid și de rezistent pentru a-i extrage pe chiromanții de ambe sexe din rătăcirile descurajatoare, aducându-i în fața porții binecuvântate care se deschide către Lumină, Aer și Adevăr.

Câteva cuvinte acum, *pro domo mea*, în apărarea mea.

Desigur, Desbarrolles nu a scris nici unul dintre cuvintele acestei introduceri; a murit cu ani de zile înainte ca eu să scriu primul cuvânt al acestei lucrări, cel de-al treilea și ultim efort în literatura chiromantică.

Și totuși, nevinovat de orice complicitate cu autorul, toate afirmațiile care vor fi formulate sub semnătura lui constituie expresia convingerilor sale cele mai intime, în traducerea exactă a

propriilor sale cuvinte. Numai Introducerea constituie, ca să spun așa, sinteza gândurilor sale, eliberată de orice urmă de teoretizare care, fără îndoială, s-ar dovedi foarte interesantă, dar nu ar constitui un ajutor pentru novice. Prin urmare, Kabbala, astrologia antică și influențele astrale, așa cum au fost ele înțelese și prezentate de Desbarrolles, nu-și găsesc locul, nici în cadrul Introducerii, nici în cadrul corpului cărții. Așa cum am afirmat în cuprinsul *Prefaței*, scopul acestui manual constă în a-l învăța pe novice să interpreteze semnele prezente în palmă și nu

să-l încarce cu teorii – oricât de ingenioase, interesante și minunate ar putea fi. Prin urmare, fără să încerc să minimalizez superbul ansamblu al operei complete a lui Desbarrolles, consider că îmi fac datoria concentrându-mi eforturile în direcția scopului formulat deja, apelând la știința modernă numai în măsura în care doctrinele și teoriile sale ar putea să ajute la lămurirea cititorului.

Cu aceste remarci și declarații oneste asupra principiilor și obiectivelor, îmi închei propria Introducere la *Introducerea lui Desbarrolles*.

INTRODUCEREA REGRETATULUI DESBARROLLES

Pentru practicarea chiromanției în scopuri profesionale

Scopul chiromanției constă în a vă învăța cum să cuceriți străvechea artă a *divinației* prin intermediul unor *reguli bine definite și nu al intuiției*. Aceste reguli se aplică în orice împrejurări și în orice moment, în timp ce intuiția este supusă fluxurilor și refluxurilor, după bunul plac, sub influența unei exaltări de moment în care apare, în foarte rare ocazii, o stare de clarviziune, pe care nu se poate pune bază pe deplin.

Aceste reguli fixe, fără de care nici o știință nu merită o atenție serioasă, au fost formulate în cursul secolului al XIX-lea de către căpitanul d'Arpentigny și de mine, Adrien Desbarrolles. Eu am fost creatorul acestui sistem precis, care include, sub numele de *Chiromnomie*, toate observațiile legate de fiziognomia mâinii, forma acesteia, forma degetelor etc., fără să acorde atenție liniilor sau semnelor din palmă. Această nouă ramură a unei științe la fel de vechi ca lumea, a devenit parte și capitol din Cititul în Palmă, fiind aproape lipsită de rival în privința acurateței privitoare la tendințele minții și trupului. Nu poate să prevadă, însă, nici un eveniment actual, trecut sau viitor, în timp ce sora ei mai tânără, *Chiromanția*, pe care am eliberat-o de nonsensurile superstițioase

acumulate de-a lungul secolelor al XVI-lea și al XVII-lea, rămâne dintr-o stare oarecum haotică, recuperându-și statutul bine definit.

Abia după asocierea la originile sale cabalistice a demonstrațiilor fiziologice complete și precise, Cititul în Palmă a început să intre în atenția gânditorilor și a cercetătorilor. Este adevărat că Aristotel a anticipat descoperirile moderne în această direcție, atunci când a scris: „Liniile nu au apărut în mână omului fără un motiv anume; emană fără îndoială din influența cerului și a individualității umane.” Mentea pătrunzătoare a marelui filozof a semănat astfel germele doctrinei actuale a *aurei*, atmosfera și imponderabilitatea inexplicabilă prezentă în jurul ființei umane, germen care a reușit să încolțească sub cercetările savanților secolului XIX, privit cu un conservatorism prudent de către omul modern.

Pentru că, într-adevăr, există un fluid sau vibrație – lumină, căldură, electricitate – care conferă viață, retragerea sa devenind manifestă în starea denumită de om *moarte*.

Toți marii medici, renumiți fiziologi ai vremii noastre au fost obligați să admită

existența acestui principiu de vreme ce nu au reușit să găsească nici o explicație sau definiție adecvată pentru această misterioasă forță primară. Până în acest moment, cea mai mare evoluție în elucidarea acestui mister negru poate să fie rezumată în două cuvinte: *electricitate magnetică*. Unul dintre cei mai distinși oameni de știință, Charles Bonnet, a scris:

„Ideile nu sunt altceva decât vibrații, modificări care au loc în interiorul nostru și sunt produse de o influență externă transmisă prin intermediul nervilor la fibrele cerebrale.”

În acest fel a fost acceptată existența unui fluid vital; modul de transmitere prin nervi la creier este de asemenea indicat; nu mai este necesar un raționament suplimentar pentru a demonstra că acest fluid pătrunde în corp prin vârfurile degetelor și, lăsându-și amprenta în semnele din palmă, se îndreaptă spre creier.

În corpul uman, fiecare element este astfel combinat încât să constituie o individualitate distinctă: trăsăturile feței, iregularitățile craniului, lungimea membrelor, postura, mersul, aspectul exterior, vorbirea, gesturile – totul, până la scris; și, mai presus de toate, organul care efectuează scrierea: *mâna*.

Aristotel a spus că mâna este „organul organelor, instrumentul instrumentelor”, iar d'Arpentigny a scris în stilul său inconfundabil:

„Există mâini care ne atrag în mod natural și sunt mâini care ne produc repulsie. Am văzut mâini care păreau acoperite cu ochi, atât de înțelept și de pătrunzător era aspectul lor. Unele, cum ar fi cele ale Sfinxului, sugerează misterul; altele trădează puterea și lipsa de înțelepciune, combinate cu plăcerea pentru exercițiul fizic; altele sugerează lenevire, asociată cu slăbiciunea organismului și violențe.”

Este imposibil de negat faptul că simțul tactil, concentrat la nivelul mâinilor și mai ales al vârfurilor degetelor și al centrului palmei, este cel mai util dintre cele cinci simțuri și poate lua locul oricărui dintre celelalte patru. Orbul, surdul, mutul, nefericitul privat de simțul mirosului rămâne în contact cu lumea înconjurătoare dacă își păstrează simțul tactil. Dacă

mâinile lor își păstrează neștirbite calitățile tactile. Această supremație indubitabilă a mâinii ne pregătește pentru orice revelație care îi va demonstra importanța fundamentală în absorbția și distribuția fluidului vital. De fapt, mâna, prin intermediul terminațiilor nervoase, transmite la creier principiul dublu care dă naștere gândului; la fel cum mâna este cea care execută ceea ce semnalează sau sugerează celelalte organe de simț.

În plus, nu sunt chiar anumiți fiziologi proeminenți cei care au afirmat faptul că mâinile se încing în toate bolile care rezultă în urma eliminării prin irigația sangvină a deșeurilor organice din supraalimentație, dovadă a faptului că în mâini există unii dintre centrii activității vegetative? Tot ei au adăugat că această concentrare a activității vegetative se realizează la nivelul munților de la baza degetelor în care există, la fel ca în vârful degetelor și în căușul palmei, corpusculi Pacini, care nu sunt altceva decât aglomerări de material nervos. Acești corpusculi funcționează ca niște condensatori de inervație, recepționând fluidul vital prin intermediul degetelor, stocându-l ca niște rezervoare de electricitate și dotând mâna cu acea surprinzătoare sensibilitate cunoscută sub numele de *simț tactil*. Dați-mi voie să completez această afirmație esențială referitoare la corpusculii Pacini că nu există în tegumentul mâinilor maimuțelor și că apar într-un număr foarte redus – în cazul în care nu lipsesc cu desăvârșire – din tegumentul mâinilor idioților congenitali.

Până acum am afirmat și am demonstrat pe scurt:

- existența unui fluid vital imponderabil – cunoscut sub denumirea de electricitate – înconjurându-ne atât pe noi, oamenii, cât și lumea în ansamblul ei și;

- influența fundamentală a mâinii în toate manifestările nervozității umane.

Acum să corelăm aceste două afirmații și să admitem în mod logic că, de la această sursă universală de activitate vegetativă până la centrul vieții vegetative a omului – creierul – fluidul vital va urma canalele atât de admirabil

pregătite pentru el, *degetele*, și că, odată îndeplinită această sarcină, se întoarce pe aceeași cale la rezervorul de energie fizică și mentală; operațiile desfășurându-se neîncetat până la instalarea morții totale sau parțiale, prin retragerea acestui fluid dintr-o anumită parte a corpului sau din întregul corp.

Nu mai trebuie să spun, sau să repet, că sistemul nervos (fig. 1) atât de complicat funcționează ca o rețea de telegraf, transmitând de la vârfurile degetelor până la cerebel acest fluid care se află într-un continuu periplu.

Și cu siguranță nu este ciudat că această electricitate, trecând fără încetare prin palma mâinii, *trebuie* să lase urme distincte pe suprafața ei sensibilă, urme mai superficiale sau mai profunde, în funcție de intensitatea amprenteii nervoase pe care o produce asupra subiectului.

Dacă vi s-ar spune că aceste linii și semne din palmă au fost realizate de mișcările mâinilor, răspundeți că aceste semne apar de zece ori mai numeroase și mai distincte în mâinile doamnelor din înalta societate decât în mâinile muncitorilor manuali, relieful palmei fiind absolut neted în palmele nou-născuților, dar numai timp de câteva ore după naștere.

În ceea ce privește existența acestor semne și linii în palmă ca urmare a trecerii continue a fluidului vital de la vârfurile degetelor la creier și de la creier la vârfurile degetelor, observarea unei mâini paralizate va elimina definitiv orice dubiu pe această temă, deoarece dintr-o asemenea *mână moartă*, aceste semne au dispărut, în timp ce mâna cealaltă, sănătoasă, și-a păstrat relieful. Idioții congenitali – dotați cu creiere dezvoltate pe jumătate – au în palmă un număr redus la jumătate de linii, la fel cum și inteligența lor este lipsită de nivelul optim de putere și dezvoltare.

Aici intervine admirabila descoperire a lui d'Arpentigny, referitoare la forma vârfurilor degetelor și existența nodurilor (sau a umflăturilor de pe degete din dreptul articulațiilor), venind în ajutorul marii teorii pe care s-a ridicat fundamentul Chiromanției moderne.

Asemenea lui Aristotel, Muller, Herder, Bichat, Humboldt și multor alți gânditori străluciți pe care i-a dat umanitatea, am spus și eu că suntem înconjurați de acest fluid imponderabil, a cărui natură rămâne cel mai adânc dintre toate secretele și a cărui cunoaștere ne dezvăluie de Kabbala. „Forțele psihice”, spune Aristotel, „se manifestă prin intermediul aerei care umple concavitățile creierului”, iar Alexander von Humboldt a adăugat: „În jurul nervilor există o atmosferă invizibilă.”

Am început să descifrăm treptat tainele acestui fluid, utilizându-l în descoperirile moderne și utilizându-i unele din proprietățile cele mai puțin importante, sub formă de electricitate. Despre el știm deocamdată numai atât: este atras de vârfurile ascuțite și afectează sistemul nervos într-o măsură impresionantă – chiar și dincolo de moarte.

D'Arpentigny, care nu a încercat în cartea sa să stabilească nici o corelație între forma mâinii sau a degetelor și existența vreunui fluid nervos intern sau extern, indirect și fără să-și dea seama de acest lucru, demonstrează exactitatea teoriei de mai înainte. Împarte vârfurile degetelor în patru clase: *ascuțite*, *conice* (sau semi-ascuțite), *pătrate* și *spatulate* și conferă fiecărei clase anumite caracteristici fizice, psihice, mentale sau morale care corespund exact scopului atragerii acestui fluid – cu mai multă sau mai puțină ușurință. În mod surprinzător, deși am aplicat metode fundamentale diferite, concluziile lui și ale mele sunt identice.

În primul rând, d'Arpentigny ne spune despre *vârfurile ascuțite* că posesorii lor sunt dotați într-o măsură mult mai mare decât restul oamenilor cu inspirație, intuiție și chiar geniu. Aș adăuga eu – lucru pe care el se pare că nu l-a bănuț – că sunt dotați astfel pentru că ascuțimea vârfurilor degetelor lor atrage mai ușor fluidul vital, permițându-i să își exercite mai rapid și mai bine acțiunea de întreținere a vieții.

Vârfurile conice – a căror ascuțime există totuși, deși nu atât de vizibilă – sunt caracterizate de d'Arpentigny ca fiind degete artistice, însă

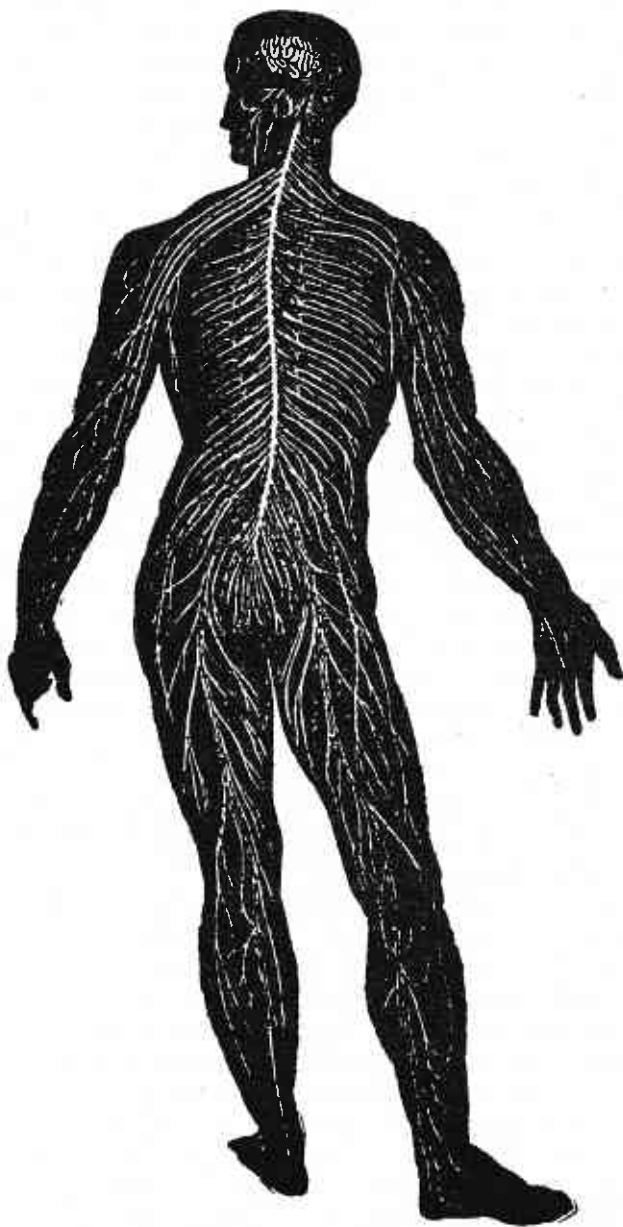

Fig. 1. *Sistemul nervos uman*